

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego“:

BELSKO, Śl., Trzeciego Maja 8, tel. 27-32; BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUZIADZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 23, tel. 565 i 1091; KRAKÓW, Mikołajska 32, tel. 10499 i 10500; LUBLIN, Kościuszki 3, tel. 16-57; LWÓW, Akademicka 15, tel. 20 i 45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 115-24; ŁUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Marcinkowskiego 23, tel. 28-57 i 28-58; SOSNOWIEC, Sienkiewicza 13, tel. 11-99; STANISŁAWÓW, Szajnochy 4, tel. 287; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 1785.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 375. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 października 1934 r. o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu i pakul lnianych.

Poz. 376. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 października 1934 r. o wykazie Izb Przemysłowo-Handlowych i organizacji gospodarczych, za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia eksportowe, przewidziane w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu i pakul lnianych.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 listopada 1934 r. o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 127 prawa górniczego. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 listopada 1934 r. Nr. 103, poz. 924).

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oO—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oO—

375.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu

Z MINISTREM ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 października 1934 r.

o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu i pakul lnianych.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu i pakul lnianych (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 880), podaje się do wiadomości, co następuje:

I. Zaświadczenia eksportowe, wymienione w § 3 powołanego wyżej rozporządzenia, wydawane będą:

- 1) na transporty lnu trzpanego, o ile poszczególne jednostki opakunkowe tegoż nie zawierają więcej, niż 10% zanieczyszczenia paździerzą lub innych zanieczyszczeń obcych,
- 2) na transporty lnu czesanego, o ile poszczególne jednostki opakunkowe tegoż nie zawierają więcej, niż 4% zanieczyszczenia paździerzą lub innych zanieczyszczeń obcych,
- 3) na transporty lnianych pakul — wyczesek — czyli t. zw. kądzieli, o ile poszczególne jednostki opakunkowe tychże nie zawierają więcej, niż 8% zanieczyszczenia paździerzą lub innych zanieczyszczeń obcych,
- 4) na transporty pakul lnianych, trzpanych i szarpanych (reissflachs), o ile poszczególne

jednostki opakunkowe tychże nie zawierają więcej, niż 13% zanieczyszczenia paździerzą lub innych zanieczyszczeń obcych.

Transporty lnu i pakul powinny stanowić belę, z których każda powinna się składać z jednego i tegoż samego gatunku towaru. Każda bela lnu i każda bela pakul powinna być związana sznurami lub drutami, przyczem każda bela lnu oraz każda bela pakul w ładunkach przeznaczonych do przewozu morzem powinna być uprzednio obszyta tkaniną względnie rogożami.

Każda bela zarówno lnu, jak i pakul powinna być opatrzona dwoma egzemplarzami kartonu, względnie deszczulki, z wyszczególnieniem na każdym z nich:

- a) miejsca pochodzenia towaru,
- b) gatunku towaru,
- c) znaku towarowego przedsiębiorstwa eksportującego (dz. IV/5 obwieszczenia niniejszego).

Jeden egzemplarz kartonu, względnie deszczulki, powinien być umieszczony od strony wewnętrznej beli, drugi — od strony zewnętrznej.

II. Powyższe zaświadczenia eksportowe wydawane będą za pośrednictwem izb przemysłowo-handlowych i organizacji gospodarczych, podanych w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 października 1934 r. („Monitor Polski” Nr. 274, poz. 376).

III. Instytucje, o których mowa w dz. II, na podstawie miesięcznego zapotrzebowania, złożonego Ministerstwu Przemysłu i Handlu, otrzymywać będą na miesiąc następny od Ministerstwa zaświadczenia eksportowe imienne, wystawione na firmy wywożące zagranicę towar, odpowiadający warunkom dz. I niniejszego obwieszczenia, według wzoru Nr. 1, ustalonego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie zagranicę niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 891). Zaświadczenia te ważne będą w terminach w nich określonych.

IV. Przedsiębiorstwa ubiegające się o uzyskanie powyższych zaświadczeń powinny wykazać się w odpowiedniej Izbie Przemysłowo-Handlowej:

- 1) posiadaniem świadectwa przemysłowego kategorii:
 - a) dla przedsiębiorstw przemysłowych — I do V przemysłowej,
 - b) dla przedsiębiorstw handlowych — I lub II handlowej,
 - c) jeżeli są spółdzielniami — III handlowej;
 - 2) wpisem do odpowiedniego rejestru handlowego. Spółdzielnie powinny złożyć zaświadczenie Związku Rewizyjnego, do którego spółdzielnią należy;
 - 3) poświadczeniem odnośnej władzy skarbowej bądź zaprzysiężonego przez Izbę Przemysłowo-Handlową księgowego, iż prowadzą księgi handlowe;
 - 4) posiadaniem odpowiedniej trzpalni względnie czesalni lnu i pakul, oraz składu dla przechowywania lnu i pakul;
 - 5) posiadaniem znaku towarowego, umieszczonego na opakowaniach eksportowych, którego wzór powinny złożyć w Izbie Przemysłowo-Handlowej;
 - 6) deklaracją, według której obowiązują stosować się do ustalonych przez Izbę Przemysłowo-Handlową zasad i zwyczajów kupieckich dla handlu lnianego.
- Przedsiębiorstwa powyższe będą mogły korzystać z wymienionych zaświadczeń eksportowych, o ile wywozić będą towar we własnym imieniu.
- Izby Przemysłowo-Handlowe mają obowiązek przestrzegania, by poszczególne przedsiębiorstwa

stosowały się do wymienionych w dziale niniejszym warunków. Izby Przemysłowo-Handlowe mogą w razie stwierdzenia przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu lub właściwą Izbę Przemysłowo-Handlową, że przedsiębiorstwo przestało stosować się do wymagań niniejszego działu obwieszczenia, odmówić mu wydawania zaświadczeń eksportowych.

Odmowa wydawania przez Izbę zaświadczeń eksportowych powinna również nastąpić, jeśli przedsiębiorstwo zostało skazane prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo karno-skarbowe, polegające na naruszeniu przepisów celnych.

V. Przy stwierdzaniu, czy wywożony towar odpowiada warunkom przewidzianym w dziale I co do stopnia zanieczyszczenia, Izby Przemysłowo-Handlowe powinny brać za podstawę ocenę inspektorów, powołanych do kontroli wywozu lnu i pakul w zakresie niniejszego obwieszczenia. Inspektorów tych zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu z pośród przedstawionych przez Izbę kandydatów. Zasady wykonywania czynności nadzorczych przez inspektorów ustala Minister Przemysłu i Handlu.

Stwierdzanie kwalifikacji towaru odbywa się w składach przedsiębiorstwa lub w magazynach kolejowych, bądź w wagonach w chwili załadowania towaru. W przypadkach wyjątkowych może ono odbywać się w punktach odprawy celnej towaru.

VI. Izby Przemysłowo-Handlowe mogą pobierać opłaty za czynności, związane z wydawaniem zaświadczeń do wysokości następujących:

- a) dla lnu trzpanego i lnu czesanego od 100 kg brutto zł 1,—
- b) dla pakul lnianych — wyczesek (kądzieli) i pakul lnianych trzpanych i szarpanych od 100 kg brutto zł 0,50

VII. Izby Przemysłowo-Handlowe przesyłać będą do Ministerstwa Przemysłu i Handlu sprawozdania perjodyczne, dotyczące całokształtu działalności Izb w zakresie niniejszego obwieszczenia. Sprawozdania powinny obejmować okresy 2-miesięczne i powinny być składane najpóźniej w ciągu 2-ch tygodni po zakończeniu danego okresu.

VIII. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 30 października 1934 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) H. Floyar Rajchman.

—oO—

376.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu

Z MINISTREM SKARBEM ORAZ MINISTREM ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 października 1934 r.

o wykazie Izb Przemysłowo-Handlowych i organizacji gospodarczych, za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia eksportowe, przewidziane w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu i pakul lnianych.

W myśl § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu i pakul lnianych (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 880) podaje się do wiadomości, że do wydawania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, przewidzianych w § 3 tegoż rozporządzenia, zostają upoważnione:

- 1) Izba Przemysłowo - Handlowa w Wilnie,
- 2) Izba Przemysłowo - Handlowa we Lwowie,
- 3) Izba Przemysłowo - Handlowa w Poznaniu,
- 4) Izba Przemysłowo - Handlowa w Gdyni,
- 5) Izba Przemysłowo - Handlowa w Lublinie,
- 6) Izba Przemysłowo - Handlowa w Warszawie,
- 7) Izba Handlowa i Przemysłowa w Bielsku.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar-Rajchman.*

—oO—

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 6 listopada 1934 r.

o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 127 prawa górniczego.

Na podstawie art. 128 prawa górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654) zarządzam, co następuje:

Rozdział I.

Skład komisji egzaminacyjnej.

§ 1. Przy każdym wyższym urzędzie górniczym tworzy się komisję egzaminacyjną celem stwierdzenia zasobu wiedzy teoretycznej i praktycznej kandydatów, ubiegających się na podstawie art. 127 prawa górniczego o dopuszczenie do sprawowania kierownictwa ruchu w zakładzie górniczym mniejszym i prowadzonym w warunkach mniej niebezpiecznych, lub kierownika działu robót górniczych w takim zakładzie.

§ 2. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej jest z urzędu prezes wyższego urzędu górniczego, przy którym komisja jest ustanowiona. Zastępcą przewodniczącego jest z urzędu zastępca prezesa wyższego urzędu górniczego.

§ 3. (1) Członków komisji egzaminacyjnej w potrzebnej ilości mianuje Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii prezesa wyższego urzędu górniczego z pośród urzędników władz górniczych w służbie czynnej lub w stanie spoczynku, z pośród profesorów akademickich uczelni technicznych, nauczycieli państwowych szkół górniczych w Dąbrowie Górniczej i w Katowicach i z pośród kierowników ruchu zakładów górniczych, posiadających dyplom inżyniera górniczego.

(2) Z pośród tej listy przewodniczący komisji egzaminacyjnej powołuje w każdym poszczególnym wypadku członków kompletu egzaminacyjnego w liczbie 2 do 4 (nie licząc przewodniczącego) zależnie od zakresu egzaminu. W liczbie członków kompletu egzaminacyjnego powinien przynajmniej jeden posiadać wyższe wykształcenie prawnicze.

Rozdział II.

Program egzaminu.

- § 4. Zakres egzaminu obejmuje w zasadzie:
- A) Prawo górnicze, rozporządzenia, dotyczące ruchu w zakładach górniczych i obowiązków kierowników ruchu zakładów górniczych.
 - B) Przepisy o ochronie pracy i o ubezpieczeniach, o ile dotyczą górnictwa.
 - C) Praktyczne wiadomości:
 - a) o złożach minerałów,
 - b) o robotach przygotowawczych,
 - c) o odbudowie złóż minerałów,
 - d) o przewozie szybami pionowymi, na pochylniach i w chodnikach,
 - e) o odwadnianiu kopalni,
 - f) o przewietrzaniu robót podziemnych,
 - g) o oświetlaniu kopalni,
 - h) o zwalczaniu pożarów w kopalni i ratownictwie górniczym,
 - i) o maszynach górniczych do urabiania i przewozu minerałów oraz do odwadniania i przewietrzania kopalni,
 - j) o budowie i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego w kopalni.

§ 5. W ramach powyższego programu należy przy egzaminie brać pod uwagę rodzaj zakładu górniczego, w którym kandydat pragnie być dopuszczonym do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownika działu robót górniczych, a to stosownie do złożonego przez kandydata podania w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia.

Rozdział III.

Postępowanie.

§ 6. Właściwą dla poszczególnego kandydata jest komisja egzaminacyjna przy tym wyższym urzędzie górniczym, w którego obwodzie znajduje

się zakład górniczy, w którym kandydat ubiega się o dopuszczenie do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownictwa działu robót górniczych.

§ 7. Podania o dopuszczenie do egzaminu na podstawie art. 127 prawa górniczego powinien kandydat składać do wyższego urzędu górniczego właściwego w myśl § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Podanie o dopuszczenie do egzaminu winno zawierać dokładne wymienienie tego zakładu górniczego, w którym kandydat ubiega się o dopuszczenie do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownictwa działu robót górniczych.

- § 9. Kandydat powinien dołączyć do podania:
- a) życiorys zawierający oprócz przebiegu studjów szczegółowe wymienienie 1) zakładów górniczych, w których odbywał praktykę górniczą, 2) wykonywanych czynności w czasie tej praktyki i dat, dotyczących pełnienia tych czynności,
 - b) świadectwo z ukończenia średniego górniczego zakładu naukowego,
 - c) dowody odbycia praktyki przewidzianej w art. 127,
 - d) dowody, że kandydat odpowiada warunkom przepisany w art. 124 p. 1, 2 i 3 prawa górniczego.

§ 10. Wyższy urząd górniczy po otrzymaniu podania i załączników bada naprzód, czy podanie zostało skierowane do właściwego urzędu górniczego. Jeżeli okaże się, że dla kandydata jest właściwą komisją przy innym wyższym urzędzie górniczym, podanie wraz z załącznikami powinno być z urzędu odstąpione właściwemu wyższemu urzędowi górniczemu, o czym należy zawiadomić kandydata.

§ 11. Następnie wyższy urząd górniczy bądź sam orzeka, czy dany zakład górniczy podpada pod kategorię zakładów górniczych mniejszych i prowadzonych w warunkach mniej niebezpiecznych, o ile chodzi o zakłady górnicze, co do których Minister Przemysłu i Handlu przelał swe uprawnienia przewidziane w art. 127 ust. 1 prawa górniczego na wyższe urzędy górnicze w myśl art. 127 ust. 2 tegoż prawa, bądź przedstawia odpowiednie sprawozdanie wraz z wnioskiem Ministrowi Przemysłu i Handlu, o ile takie przelanie nie nastąpiło.

§ 12. Jeżeli wyższy urząd górniczy bądź sam orzeka, bądź otrzyma orzeczenie Ministra Przemysłu i Handlu, że dany zakład górniczy nie podpada pod kategorię zakładów przewidzianych w art. 127 ust. 1 prawa górniczego, to zawiadamia o tem kandydata i zwraca mu dokumenty załączone do podania.

§ 13. (1) W razie uznania, że dany zakład górniczy podpada pod kategorię zakładów, przewidzianą w art. 127 ust. 1 prawa górniczego, wyższy urząd górniczy bada, czy kandydat złożył wszystkie potrzebne dowody i czy dają one kandydatowi uprawnienie do dopuszczenia do egzaminu.

(2) Jeżeli kandydat jako dowód odbytej praktyki złożył jedynie zaświadczenia przemysłowca górniczego, względnie kierownika ruchu zakładu górniczego, niepoświadczony przez właściwe terytorjalnie okręgowe urzędy górnicze, to wyższy urząd górniczy przesyła okręgowemu urzędowi górniczemu złożone przez kandydata dokumenty co do praktyki celem zbadania prawdziwości podanych w nich faktów.

§ 14. Po uznaniu, że kandydat jest uprawniony do dopuszczenia do egzaminu, przewidzianego w art. 127 prawa górniczego, wyższy urząd górniczy stwierdza ten fakt na podaniu kandydata, wzywa kandydata do wniesienia taksy egzaminacyjnej, przewidzianej w § 27 niniejszego rozporządzenia, a po dokonaniu tej wpłaty odstępuje podanie wraz z załącznikami przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej, o czym zawiadamia kandydata.

§ 15. Egzamin składa się z egzaminu pisemnego i egzaminu ustnego. Egzamin ustny powinien się odbyć nie później niż w ciągu 3 dni po dniu, w którym odbył się egzamin pisemny.

§ 16. (1) Przewodniczący egzaminu wyznacza terminy egzaminu pisemnego i ustnego i zawiadamia o nich kandydata.

§ 17. (1) Temat dla egzaminu pisemnego wyznacza przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

(2) Praca pisemna przy egzaminie pisemnym powinna być wykonana w ciągu 8 godzin.

(3) Wykonanie powinno się odbywać pod nadzorem członka komisji egzaminacyjnej, powołanego przez jej przewodniczącego.

§ 18. (1) Oceny pracy wykonanej przy egzaminie pisemnym dokonywa komisja egzaminacyjna w komplecie mającym zasiadać przy egzaminie ustnym — przed przystąpieniem do egzaminu ustnego.

(2) Ujemna ocena pracy pisemnej nie pozbawia kandydata prawa do dalszego składania egzaminu ustnego.

§ 19. Przebieg ustnego egzaminu winien być zaprotokółowany.

§ 20. Na podstawie wyniku pisemnego i ustnego egzaminu komisja egzaminacyjna ocenia kwalifikacje kandydata do zajmowania stanowiska kierownika ruchu lub kierownika działu robót górni-

czych w danym zakładzie górniczym. Ocena powinna być sformułowana zapomocą jednego z następujących określeń: „bardzo dobrze”, „dobrze”, „dostatecznie”, „niedostatecznie”.

§ 21. Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 22. Po ukończeniu egzaminu przewodniczący komisji egzaminacyjnej przesyła akta wyższemu urzędowi górniczemu.

§ 23. O niedostatecznym wyniku egzaminu wyższy urząd górniczy zawiadamia inne wyższe urzędy górnicze oraz kandydata, podając zarazem w zawiadomieniu termin, po którego upływie kandydat może być dopuszczony do ponownego egzaminu.

§ 24. Jeżeli komisja egzaminacyjna uznała kwalifikację kandydata do zajęcia stanowiska kierowniczego w danym zakładzie górniczym za „dostateczną”, „dobrą” lub „bardzo dobrą”, wyższy urząd górniczy bądź sam wydaje kandydatowi orzeczenie o dopuszczeniu go do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownictwa działu robót górniczych w danym zakładzie, bądź przesyła akta sprawy ze swoim wnioskiem Ministrowi Przemysłu i Handlu, a to zależnie od tego, czy dany zakład górniczy należy do kategorii zakładów, co do których Minister Przemysłu i Handlu przelał swe uprawnienia, przewidziane w art. 127 ust. 1, na wyższe urzędy górnicze, czy nie.

§ 25. Jeżeli kandydat przy ubieganiu się o uprawnienie do sprawowania stanowiska kierowniczego otrzymał ocenę niedostateczną, to do powtórnego egzaminu może być dopuszczony dopiero po roku, a jeżeli otrzymał ponownie ocenę niedostateczną, to dopuszczenie do egzaminu ponownego może nastąpić po upływie 2 lat. Skrócenie tego czasokresu może zarządzić jedynie Minister Przemysłu i Handlu na wniosek wyższego urzędu górniczego w razie istnienia zasługujących na uwzględnienie okoliczności wyjątkowych, w szczególności, jeżeli kandydat ubiega się o sprawowanie stanowiska kierowniczego w zakładzie mniej niebezpiecznym, niż za poprzednim razem.

§ 26. Jeżeli osoba, której przyznano uprawnienie do sprawowania kierownictwa ruchu lub działu robót górniczych w pewnym zakładzie górniczym w myśl art. 127 prawa górniczego, ubiega się o przyznanie takiegoż uprawnienia co do innego zakładu górniczego, podpadającego pod przepisy art. 127 prawa górniczego, to zaliczenie zdane go poprzednio egzaminu może nastąpić bądź na mocy orzeczenia wyższego urzędu górniczego, bądź Ministra Przemysłu i Handlu, zależnie od tego, czy co do tego innego zakładu Minister Przemysłu i Handlu przelał na wyższe urzędy górnicze swe uprawnienie z art. 127 prawa górniczego, czy nie.

§ 27. Taksa egzaminacyjna wynosi 100 złotych. Kandydat powinien ją wpłacić do właściwego wyższego urzędu górniczego na rachunek Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 28. Osoby biorące udział w egzaminowaniu kandydata otrzymują z opłat egzaminacyjnych za sprawowanie swych czynności wynagrodzenie, którego normy ustala Minister Przemysłu i Handlu.

§ 29. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar-Rajchman.*

(Dz. U. R. P. z dnia 26 listopada 1934 roku Nr. 103, poz. 924).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oO—

Z Ministerstwa Spraw Zagranicznych

Z powodu zgonu ś. p. kardynała Gasparri'ego Minister Spraw Zagranicznych P. J. Beck wystosował do kardynała Pacelli sekretarza stanu Ojca św. następujący telegram:

„Z powodu bolesnej straty, jaką poniosło Święte Kolegium przez zgon jednego z najznakomitszych swych członków, Jego Eminencji Kardynała Piotra Gasparri'ego, którego wielkie zasługi były wysoko cenione w Polsce — proszę Waszą Eminencję o przyjęcie wyrazów mego współczucia.

(—) Beck.”

P. Minister Spraw Zagranicznych otrzymał w odpowiedzi telegram treści następującej:

„Przyjmując wyrazy serdecznego uznania Waszej Ekscelencji z okazji tak bolesnej straty, wyrażam Mu w imieniu Ojca św. najgłębszą wdzięczność.

(—) Kardynał Pacelli.”